

BUDAPESTA
17 Aprile st. v.
Joi 29 Aprile st. n.

Va esi joi'a si duminéc'a.
Redacțiunea: *Strad'a*
arborelui verde nr. 13.

Nr. 30.

ANUL XVI.
1880.

Pretul pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

Politic'a cea mai întielépta.

Nu ve spariati, n'avemu sè facemu politic'a! Pe aceste pagine discuțiunea politic'a nu are locu. Terenul nostru e altul, difere cu totul de celu politicu, vom rămâne numai pe acesta.

Înse ori cât de multu difere aceste dóue terenuri, adeca politic'a si viét'i'a sociala, totusi între ele esiste o legatura strâmta; ele una fàra alt'a asiá dicându nu totu sè subsiste: politic'a spriginesc viét'i'a sociala, ier acést'a dà nutrementu si impulsu politiciei. Vorbindu dara despre un'a, anevoie putemu sè evitàm d'a nu vorbi si despre cealalta; iéta si caus'a pentru care figuréza în fruntea acestui articolu cuvântul „politic'a“.

Avându aceste dóue concepte, o legatura atât de intima, de sine urméza, cà ambele sânt o potriua importante. Prin urmare noi, cei ce ni-amu alesu terenul socialu, avemu unu câmpu de activitate tocmai atât de vastu cà ce se ocupa de politic'a.

Acestu vastu terenu ni ofere mii de cestiuni, de cari pân'acuma nimene nu s'a ocupatu, càci viét'i'a sociala a fost ignorata la noi cu dssevêrsire. Toti facu numai politic'a, si uita, ma desconsidera, ceea ce este tocmai atât de importantu cà politic'a, adeca cestiunea sociala.

Si ce gresiéla mare e acést'a!

Unu bunu politicu trebuie sè-si imprascia privirea asupra totului ce pôte sè vina întru ajutorul tendintiei sale, cauta sè spriginéscà tóte mijlócele de cari mai târziu si el se va puté servi, cari îl întarescu si cari îl sustînu.

Unu bunu politicu nu pôte desconsiderá viét'i'a sociala, ci din contra va tinde a-i dá alimentele necesarie pentru întarirea ei, sciindu pré bine, cà acele i vor respalatí îndieciitu sacrificiile materiale si spirituale.

A cautá dara mijlócele prin cari viét'i'a sociala sè se póta întari, desvoltá si redicá la înnaltimea misiunii sale, iéta ceea ce nu trebuie sè uite nici unu momentu aceia, cari au rolul d'a conduce destinele unei națiuni.

Acuma vine întrebarea: cari sânt acele mijlóce?

Nu este scopul acestor șire d'a însirá tóte. Vom indegetá numai celu de frunte, care e temeiul tuturoara, si din care — cà din sóre radiéle — isvorescu tóte celelalte. Acesta se numesc: *șcôla*.

O națiune care voiesce sè produca ceva pe terenul înaintării, care vré sè traiéscà: trebuie sè aiba o

basa dupla, de care sè se împroptéscà, care sè-o sustîna, cum sustine pamântul pe omu. Acést'a basa dupla e: cultur'a intelectualu si buna starea materialu.

Cu aceste ori care națiune va propași, fàr aceste nici un'a.

Șcôl'a produce cultur'a, acést'a dà nascere bunei-stàri materiale, si ambele redica națiunea ce le posede.

Pâna ce noi nu vom avé în tóte satele școli bune, cari sè lumineze poporul, sè-i deștepte dorul de cultur'a, sè-i arete càile ce conduc la buna starea materialu, sè-i inspire sentimentul demnitàtii națiionale: pân'atunce nu ne vom puté afirmá cà națiune si tóta nisuinti'a barbatilor nostri conducatori va rămâne numai o lucrare cladita pe nisipu.

Poporul e temel'i'a unei națiuni, dela poporu trebuie sè încépa a lucrá celu ce voiesce sè redice o națiune. Școli bune dar pentru poporu! Acést'a sè fia devis'a salvatóre!

Acést'a e politic'a cea mai întielépta!

I. V.

Serman'a violinista!

— *Novela originala.* —

Vântul suflá rece si cu vehementi'a turbata, aplecându fàra 'ndurare vârful si coron'a arborilor maestrosi, cari în négr'a nópte apareau cà niște spirite negre, ce se 'nchinau unei puteri supranaturale nevedite. Huh! cum siuerá de înspaimentatoru prin cren-gile uscate ale arborilor, îti pareà cà treceau legiône de spirite, cu aripele svlturnate prin aeru.

Continuu batea vântul... si ierasi câte o pauza.

Asculta! asculta! Ce tonuri sè fia acele? Vântul, ce mai nainte siuerá cu turbare, a mai încetatu, si nu mai cà unu zefiru de véra îti transporta la audiú niște tonuri diesci. Asculta, càt e de durerosu mișcatoru, càt e de suavu desperatu; îti pare cà-ti rupe ânim'a! Óre de unde s'aude acést'a musica sublím'a? Dóra din atmosfera? Pare cà si vântul ar cunósce suveranitatea si si suavitatea melodiei triste sfășietóre, càci a devenitu atât de linu!

Unu adagio linu inocentu farmecatoru, cà o suvenire încântatóre din pruncia, apoi tonurile devinu mai pline de emoțiune si afectiune si prin unu intermezzo maestritu, trece într'o plângere trista elegica plina de durere, de o durere mare profundu simtita, ce numai acela a putut'o reproduce, carele a simtít'o.

Îți pare că-su conduse de mân'a unui negru destinu ce te duce la desperare.

Acum tonurile si-au ajunsu gradul supremu. Ce fantasia, ba ce durere! . . . Apoi scadu . . . totu mai debilu . . . totu mai debilu . . . numai niște frânturi se audu, îti pare că mân'a care le-a produsu, prin durerea mare interna, a ostenitu . . . înca niște acorde ultime, care espirara în întunerecul noptii, mânate de vântu departe, departe . . .

Lun'a palida apare printre norii desi de pe ceriu, respândindu o lucóre fantastica melancolica, si la lumin'a ei cam obscura putemu observá o umbra svelta, négra cá spirítul noptii, dar acea nu se mișcă, ci stetea radiemata de unu arbóre naltu vechiu, ce se 'naltia naintea unei colibióre mici parasite, delasate, afara din orasiu, de unde veniau tonurile sfașietóre ale violinei. Si colibiór'a parea trista, uitata de lume; nu mai de tempestati, de vântu, de plói'a ce o atingere fára crutiáre, pare a nu fi uitata.

Ore cine erá locuitoára colibiórei deplorabile?

Fiint'ia cea ce statea radiemata de arbórele dinaintea casei, nu se mișcă si erá asiá de tacuta cá o statua fára de vietia. Dómne cine scie, cine e? Ce voesce fantom'a asta necunoscuta, aici în locul acesta, pe timpul estu nopturnu, pe tempestatea asta viforósa? Dar asta nu e pentru prima-data cá o vedemu pe aici ratecindu nóptea, când lun'a luminéza, nóptea când stelele lucescu; nóptea când e mai négra si tempestósa, ea se presinta negreșitu. Vine nevedhuta si piere nevedhuta cátra dióri. Si acu e atât de tacuta; cu o atentiune încordata se pare a urmá tonurile violinei dulci si plângátóre, cáci necontenitu privesce spre ferést'a mica si întredeschisa, de unde provinu acele; si o lumina obscura straluce din ferestutia afara în nópte . . .

Vântul reîncepú de nou cu vehementia. Lun'a se ascunse de nou sub unu velu desu de nori, ce aninau desu de firmamentu.

O dama înca tinera, svelta, pe acárei frunte se vedeau urmele multor dureri desperátóre, cari trecura de multu, si de atunce sperantiéle vietii ei vescedíra, cadiura cá frundiéle de pe arbori, mânate de vântul de tómn'a, în mai multe rânduri se ivi frumós'a primavéra suridiéndu pentru cei ce sperau într'unu viitoru fericitu, si producéndu pentru ea durere. Sermana femeia! Sermana violinista!

Multu timpu privi tacuta violin'a sa sonóra, pe acárei corde esecutá fantasía acea mișcatóre, tonurile cele víi dureróse, cari erau numai unu echo al ániei ei triste si dureróse, o vibrare a ániei ei frânte si plângénda.

Unu poetu își vérsa durerea în poesiile sale si-si afla mângaiere; o filomela care si-au perdutu soșilul seu iubit, își deplânge sórtea cu cântul ei sublimu, si i raspunde echoul silvelor, si afla mângaiere: dar femeia asta parasite, izolata, aflá-si-va mângaiere în tonurile violinei sale? Séu tonurile aste víi — femeia simte adâncu — i-au renviatu numai simtiémințele sale, i-a sguduitu numai de nou internul seu? Da, ea de multu a parasitu pâna 'n ór'a ast'a cântul violinei sale, pentru cá nu mai sperá!

— Adi sânt diece ani decând pentru prima óra vedíui pe Paulu. Si acum, dupa ce de multu m'a uitatu, m'a parasitu acela ce l'am iubit, nemarginitu, si-acum îl iubescu si îl urescu înca. O! ánima nebuna! — si-apoi o durere sfașietóre i nadasí peptul, si ar fi plânsu, plânsu, dar a plânge nu mai putea cáci isvorul lacrimelor bine facátóre a secatu demultu, si numai simtiea cá ánim'a e tredíta din letargia ghiaciósa, si o

dóre, cáci durerea ce erá îngropata isbucni de nou cu o vehementia.

Unu doru nemarginitu caruia nu-i putú resiste o conduse de chiar adi, în díu'a asta pentru ea memorabila, luá violin'a sa în mâna, dupa pauza de 4 ani. Si pe biét'a femeia o emoționá, si pulsul i batú de nou flagrantu, si tóte vibrele i erau electrisate pân' la frenesia; si vântul ce suflá pe afara rece se jocá cu perul ei negru cá nóptea. Dar vântul ce se jocá cu perul ei negru, de ar fi pututu nará ei despre fiint'ia acea ce stetea radiemata afara naintea colibiórei ei, în întunericul noptii, privindu spre ferést'a ei cá o naluca ce ti-o e aréta nóptea în visu, si de iér fi pututu spune, cá cine e acea óre ce ar fi dísu? — — Erá odata o copila ce purtá frumosul nume de Lucia, si erá o copila bela cá idealul unui poetu, erá frumós'a Lucia, cá o dína si desmerdata cá zefirul de séra. Copil'a tinera, Lucia mândra erá — femeia din colibiór'a parasite, femeia asta izolata, fára de credintia si sperantia, cu ánim'a frânta. Sermana artista, sermana femeia!

Adi sânt diece ani decând ea cunoscu pe Paulu. Si Paulu a acompaniatu într'unu concertu elegantu prim'a ei cu celbul seu. Si Lucia, tiner'a artista erá superba a se produce cu violina sa dulce, acompaniata fiindu de Paulu N., ce deja își eluptase renume europeanu. Si Lucia începú a iubi pe Paulu, cum iubescu o féta tinera pentru prima data, cu unu amoru finu delicatu, cum ardoréza o copila pe idealul seu, cu o dieitata, asiá iubiá beata Lucia pe Paulu.

Concertul se finí si avú unu succesu stralucitu; publicul aplaudá pe tiner'a artista cu frenesia. Si Lucia erá plina de fericire si orgoliu, de fericire si orgoliu pentru cá si Paulu erá multiamitu cu ea, si el veni si i întinse bratiul conducéndu-o afara din sala, si-i facú complimentele cele mai magulítóre si apoi i siopti ceva la urechia. Si Lucia plina de fericire cugetá ea ei doi în eternu vor fi fericiți. Oh! ilusiuni!

Paulu înca începú a iubi multu pe tiner'a artista, cátra care îl atragea talentul ei frumosu, si inocintia ei prudenta. Lucia pași în publicitate în mai rânduri cu violin'a sa sublima, si în totu locul aduná cununi de tauri. Si Paulu în totu locul o urmá ca o umbra lumin'a.

— Paulu, decumva tu me vei parasi cândva, eu nu voi iubi nici o fiintia în lume, si voi fi nemarginitu nefericita pentru cá te voi iubi în eternu!

— Nu presupune despre mine, scumpo, cá nu te voi iubi cândva! Ce e dreptu, cá artistu am iubit, schimbul, dar da cátra tine nici odata nu me voi schimhá, — si sermanul tare a fost convinsu însusi despre adeveral cuvintelor sale. O! Lucio! Lucio!

De si Lucia erá frumós'a cá o flóre, inocenta cá o vióra, casta ca o lilia, si o artista dragalasia, dar erá înca o copila tinera nedevoltata, cá unu pupu de rose întredeschisu.

Dar putea o astfel de tinera copila pentru totu-de-una umplé ánima unui tineru artistu mare, 'naintea cáruia unu publicu mare se închina, desmerdându-l, 'naintea cáruia multi ochi seducatori i surideau cu placere, care trebuia numai sè întinda mân'a spre arupe cele mai frumóse flori; care posedea apoi natur'a unui pruncu sburdaticu ce odata ajunge într'o vale romantica, unde natura se pare a fi adunata tóte grațiele sale, míi de suave, dulci flori, ce cu placere își leganau corónele lor, naintea lui. Copilul usioratecu cugeta cá valea asta e pentru el creata, florile-su ale lui; alérga rupe ici o flóre, se uita la ea cu placere, apoi colo o flóre, apoi fuge, pe cea d'ântáiu o arunca si rupe a dóu'a, si asiá mai departe, el nu cugeta ce devastare a

facutu, nu cugeta că pe tóte le lasa frânte si lacrimându. Ba, póte că si cugeta, dar apoi e târdîu !

Sermana violinista, óre nu vei ajunge si tu sórtea florilor rupte ?

(Va uriná.)

IULIA CÂMPEANU.

O nópte de véra.

Blând'a luna dintre stele suridîndu veghiéza lina,
Filomel'a dulce cânta pe sub flóre lînga crinu,
Si-ale câmpilor florice se desmérda 'n visu usioru
De-a zefirului suflare, d'alui síópta de amoru.

Iér când bub'a uhuinda se avénta 'n sborul greu,
Peste crengi în nemişcare, la prada din cuibul seu,
Paserea din somnu trezita ciripeşte sficios,
Si frunzele lînu vibréza scuturându róu'a în jos . . .

Unu pastoru colo în vale cânta-o doina încetu jalindu,
Numai ecou i consóla al seu gemetu repetîndu,
Din visarea-i îl trezesce glasul cânelui fidelu,
Care latra vre-o umbra si se uitu lungu la el.

Si cu 'nctul blîndu adórmee cea din urma voce lînu,
Dîorile 'n ceriu se aréta mândru, veselu, seninu ;
Si natur'a tóta, tóta, s'a umplutu d'unu sântu odoru,
Care inim'a îndémna la credintîa si amoru !

A. ST. S.

Unu micu studiu despre „sarutare“.

În Roma se serbá într'o dí nunt'a princessei G. Mirii steteau înaintea altarului si preotul ridicase mânilé spre a le dá binecuvéntarea, când iéta mam'a miresei apare înaintea nóuei parechi si aplica ficei sale nişte palmi, cari acést'a le primí cu tacere. Óspetii întrebau indignati pe princess'a, că ce póte fi caus'a acestei — pedepsiri ?

— Fiic'a mea, — respunse ea liniscita, — ísi câştiga prin aceste palmi dreptul, la casu de s'ar simtí nefericita, a puté anulá si disolve casatori'a, deóráce póte documentá, că eu cu putere fisica am silit'o la acésta casatori'a.

Princess'a prin faptul acesta nepotrivitu, a repetítu numai unu obiceiú, care în seculii mai dinainte erá fórté desu întrebuintiatu de către parinti. Asíá de esemplu în secolul XI-lea atát erá de latítu, încât se aduse o bulla papala, prin care sub grea pedépsa bisericésca si se împunea miresei, a dá mirelui înaintea altariului o sarutare pe faéia. O sarutare, prin care ísi manifestá consensul la casatori'a în faéi'a poporului.

Că se sarutau mirii înaintea sevêşirii actului de casatori'a, este unu obiceiú fórté vechiu si ajunge pâna în timpurile anticítatii clasice. Deja întieptul Solon pretinde, că mirés'a se mánânce la serbatórea lui Hymen, o bucata de meru gutú, fiindu marele legislatoru de parerea : „că prin aceea mirés'a maresce placerea primei sarutári, ce dá mirelui“.

Caus'a, ce a datu mai ántáiu motivu sarutatului la Romani, se fi fost fórté prosaicu. Severul Catone numise vinul „isvorul stricátiunii“ si plantase în Romani credint'á, că abstínera dela vinu ar fi o virtute „ce place Díeilor“. Înse femeile romane gustau pré bucuros din vinul celu dulce, dar focosu cá lav'a, ce creşcea pe insulele Greciei, si deóráce unele gustau pré bine, se tradau barbatilor. Unu senatoru facú colegilor sei propunerea, a primí o controla originala, care sè o

esecute fía-care tata de familia la vét'ra sa propria ; adeca de câte-ori se reíntorcea severul pater familias acasa, trebuia sóci'a si toti casenii de seculu femininu sè-si ofere buzele spre sarutare, spre a se puté convinge, că amirósá a vinu ori ba. Barbatii aflara în acésta controla atáta placere si bucuria neeshauribila, încât de atunci în Roma sarutárilé necurmatu s'a datu si redatu.

Consângenilor barbatesci le erá permisú a sarutá damelor casei numai fruntea ; acésta sarutare se numia sarutarea de stima si venerátiune, si se asemená cu sarutarea, care o puneá Romanul reíntorcéndu-se în patria, pe prim'a glia din paméntul patriei sale, séu cu sarutarea, ce o puneá Prusias pe pragul usiei, peste care intrá în senatu.

Legile romane tractá sarutarea cá o *res sacra*, că ceva sântu, si pedepsia pe acelu barbatu, care sarutá o féta. ori o agraiá pe strada séu o petrecea contra vóintiei ei, cá pe unu criminalistu.

În timpurile ímperaéiei romane, precum s'a pierdutú multu si din religiune si moravuri, asíá s'a pierdutú si respectul faéia de sarutare, si sarutatul deveni mánia, asíá d. e. la ospetie trebuia óspele sè sarute de atáte ori gur'a sclavei, ce serviá la mésa, din câte litere constá numele domnului casei. Ímperatii si cei mai puternici ai imperiului ísi lasau sè li se sarute mânilé, picíórele si tivitur'a vestmintelor, iér amicii între sine se salutau — prin sarutári.

Crestinismul, ce predicá abnegátiune si ascetismu, afurisi sarutarea de amoru, cá o lesiune a virginitáti ; crestinii se salutau prin „sarutarea de pace“, ínse asíá, încât numai seceşele între sine se sarutau.

Sántii parinti au purtatu resboiu de péna vehementu pentru si contra sarutárii ; asíá d. e. S. Ioan Chrisostomul aflá în sarutare ceva „placutu, amabilu“ si iertá a sarutá o féta, ínse „cu ánima curata si fara lacomia“ ; pe când Tertulian, care avea în vedere „sarutarea lui Juda“, afurisiá sarutarea — cá pe o cursa a diavolului. Sarutarea, ce-si dá laicii sub serviéiu Ddýiescu, fu oprita prin densus, si acestia fure admoniati, a sarutá preotilor si episcopilor lor mânilé, si episcopului Romei, papei, vérful piciorului. Unu usu, care pâna în díu'a de astadi se eseréza cu ardóre de către catolici ; iér popii au fost destulu de modesti, si au lasatu sè cose pe vérful papucului, ce-l saruta credintiosii, reliquiele vre-unui Sântu. Cardinalii si regii saruta papei mân'a si episcopii genunchii.

Déca aruncámu o privire asupra timpului presinte, ni se pare, cumca clim'a, regiunea, cum si moravurile popórelor, aru avé o ínfluinta datatóre de mesura pentru sarutare. Asíá naéiunile nordice au alesu sarutarea de simbolul salutarei, si o eseréza sans géne, pe când popórele sudice si acum marginescu sarutarea între barbatu si femeia, la cercul, ce-l are ínca din anticítatea clasica.

Amu puté enará ínca multe despre speciele sarutárii, cari sânt descrise cu multa agerime de filosofi si umoristi, si în specialu despre sarutarea de amoru, ce o pré marescu poetii în cántecele lor ; ínse amu repetí numai lucruri cunoscute.

Sarutarea cea mai frumósá este, care o pune mam'a pe fruntea pruncului seu ; acésta e regin'a sarutárilor si geniul aperatoru în viforul vietiei pentru celu ce a primit'o.

Sarutarea cea mai dulce o dá amoru ; si e cu atát mai dulce, déca ímpreunéza o parechia de buze, ce tocmai dupa o mica cértá ísi dísera cuvinte aspre si déca mai lúcesce ínca în ochi o lacrimióra de durere.

VIII.

S A L O N U.

De pe Oltu, la 19 aprilie.

(În cimitirul din Braşiovu; unde-i monumentul lui Andreiu Muresianu, o conferinţă, despre unu dînuar de tôte dîlele, împarţire de ajutóre pentru înundaţi.)

Domnule redactoru!

De multe ori am cetitu în „Familia“ adrese de adtate, càtra óre-care corespondentu, unde-l rogi sè-ti scrie una si alt'a despre viétî'a sociala, de pe la ei. Mie aceea multu îmi place, cà „Familia“ se ocupà cu viétî'a sociala a Românilor, càci pré putînu ne cunòscemu unii pe alţii, iér o fóia beletristica forméza unu bunu Salonu comunu, unde ne putemu întêlni mai desu, ne putemu spune unul altu'a, bucurî'a si suferintiele, iubirea si superarea.

Mai cu séma nóue satenilor, cari acasa ne ocupàm u mai numai cu cele ale agriculturii, ne vine fórté bine, déca putemu ceti câte odata, cum îsi petrece lumea culta la cetàti, si putemu învetià câte ceva dela aceea, si ne face o bucurî'a nespusa, când ne putemu duce câte odata si la cetàti, si luàm acolo parte la petrecerile publicului celui civilisatu.

La o astfel de petrecere m'a condusu si pe mine întêmplarea în Braşiovu, la 27 martie a. c. (Si numai acuma ne scrii despre ea. Red.)

Aveam nişte afaceri private, pentru cari merseam pe acea di la Braşiovu; pe cari nainte de amédi le-am si finitu. Erà sè si plecù càtra casa, când mi se acatiara ochii de unu afisiu pe unu coltiu de strada, carele anucià, cumca dl advocatu Ioan Popa dela Sibiu, va tîne o disertatiune publica în sal'a otelului „Nr. 1“, pentru nu sciu ce scopu umanitaru. Me decisei a remàné si eu pentru acea séra la Braşiovu si a face caletori'a peste nópte, càtra casa. Interesul meu, cu atàta erà mai mare, càci aflasem cumca disertatiunea va avé de subiectu al seu, Blasiul. Blasiul si Braşiovu, dóue puncte luminatóre în istori'a culturii nóstre naţionale!

Iti poti imaginà, dle redactoru, câte combinaţiuni nu potù provocà, în mintea unui sateanu, carele a învetiàtu ceva carte, tocmai la Blasiu.

Timpul îmi erà lungu pâna de sér'a, deci me luai la drumu, sè vediu monumentele românesce de prin Braşiovu.

Me oprii înainte pomposului edificiu al şcolélor românesce. Lacrami de bucurî'a umplura ochii, vedîndu acestu maretru templu al sciintielor. Fàra voia îmi revocai în memorie acele timpuri ale întunerecului, când românilor nu le erà iertatu nici şcolé satesce sè-si redice, necum licee; me straportai la Blasiu, înmaginându-mi acele lupte politice, ce le avura întemeiatorii şcolélor de acolo, cu inimicii redeşteptării nóstre; mi se presentara marétiile umbre, ale celor d'ântâiu trei apostoli ai regeneratiunii române: Klein, Sincai si Maior; percursei greutàtile cele imense, pe cari bravii români braşioveni avura de a le învinge, si marimosele sacrificii ce le facura pâna ce isbutira de a redicà acelu pomposu palatu al muselor, înainte càruia stàm; mi se presentara ilustrele figure alui Siaguna, Popasu, Juga si mi se desfetá inim'a de bogatul materialu, ce pòte se dea sufletu si inima, disertatiunii dlui Popa.

Dupa ce-mi desfetai în destulu inim'a la privirea pomposului edificiu, al şcolélor române gr. orientale, îmi îndreptai pasii càtra biseric'a cu chramul Stului

Nicolae. Aici voiam sè depunu o lacrima pe mormêntul autorului nemuritoru al innului naţionalu „Deştepta-te române“, si întrai în cimitieriu.

Îndata la intrare mi se înfaşisara dóue monumente sepulcrale pompóse. Statui pe locu, nesciindu carele este al laureatului poeru. Cu ânim'a palpitânda pasiescu càtra celu mai de aprópe, si cetescu numele „Sotir“. Nume înaintea mea necunoscutu pentru cultur'a românesca! Pasiescu la al doilea, si mi se înfaşiséza cu litere aurite numele „George Cristureanu“. Acest'a este acelu Cristureanu, îmi împaginai îndata, acàru portretu l'am vedîutu în panteonul gimnasiului, unde se afla portretele fondatorilor acelu institutu de cultura, si despre care mi se spusese, cà pentru institute de cultura a testatu tóta averea sa, ce trece peste sum'a de 30,000 fl.

Am plecatu genunchii înainte acestui mormêntu, si am dîsu pentru odihn'a sufletului seu, unu tatalu nostru. Me apucaí apoi sè cetescu inscriptiunea întréga, ce se afla pe monumentu. Léta-o:

„Scól'a din Blasiu n'am învetiàtu,
Ci pe alui Lazar si pe alui Eliadu,
Ce românismul ne-a datu,
Când am fost degeneratú.“

Apoi o nota mai jos:

„Scól'a iesuitica a Românilor renegatú.“

La cetirea acestui epitafu, despre care aflasem, cumca si l'a gatitu el în viétia, mi s'a întristatu inim'a, asupra ratacirilor omenesce.

Sermane, Cristurene, îmi dîsei. Tu îti ici de prototipu pe Eliade si pe Lazaru si totusi ideile si ambiţiunea ta, cât departe zacu, de acele umbre maréti ale culturii românesce. Déca ai învetiàtu în şcol'a lui Eliade, atunci trebuie sè scii, ce a scrisu acelu nemuritoru barbatu românù, în prefaţa la fabulele lui Cichindealu. Léta ce dîce Eliade: „Cei dincolo de Carpati ne-au adusu nóue luminele din isvorul filosofiei germâne. Dar, fratilor români, mari barbati au eşitu dintre voi dincolo de Carpati, si de acolo a venitu si în zidurile derapenate ale Sântului Sava nemuritoriul nostru George Lazar, care s'a pusù sè arunce semétiile naţionalitãtii într'unu pamêntu nelucratu si plinu de rodnicie. Cetiti, tinerilor, pe Paul Jorgoviciu, Petru Maioru, Cichindealu, Sincai . . . si veti învetià într'ensii si limb'a vóstra, si ceea ce au fost mosii vostrii, si ceea ce veti puté fi, de veti urmá învetiaturelor lor. Acestia toti au fost jertf'a închinării lor întru sluşb'a naţiei. Si mórtea lor pòte fi o vecinica dovéda a înnaltei lor solii si a împlinirii ei cu desevêrsire“.

Léra Cichindealu pe care-l maresce Eliadu, învétia: „Noi români sîntemu una: nu e aici grecu séu latinu, unitu séu neunitu . . . un'a trebuie sè fia naţi'a românesca“. De le ceteai numai aceste, nu muriai cu sufletul plinu de ura confesionala, si de te îndestuliai cu aceea, cà faptele sè-ti maréscu numele, cà a le lui Lazaru pe a le lui, atunci îti luai pentru inscriptiunea teu sepulcralu, modelul din cimitieriu gr. orientalu din Avrigu, unde puteai sè cetesci pe mormêntul acelu întemeiatoru al culturii din tíer'a ta natala, urmatoriul epitafu, scrisu de ênsusi Lazaru:

„Stai vieftuitoriuile si cetesce,
Dup'aceia socotesce,
Trista omului sórte,
Nepregetatóre mórte!
Ce esti tu, eu am fost:
Acésta o învétia de rostu.
Ce sînt eu acum, vei fi.
Când ceasul îti va sosi!“

Dicându unu „Ddieu sè-l ierte“ pornii printre morminte, spre a cercetá dupa monumentul lui Andreiu Muresianu. Scieam adeca, cá pe la anii 1865—1866 se instituisè în Brasiovu unu comitetu pentru de a aduná contribuțiuni, spre a se redicá unu monumentu la mormântul bardului naționalu; de aceea cautám eu monumentul. Ne aflându-l în acestu cimiteriu, eșii în curtea bisericeii si întálnindu acolo o baba be-trâna, o întrebai, cá cunoscutu-a dèns'a pe Andreiu Muresianu. Cum sè nu, dara Domni'a sa a muritu de multu, numai cocón'a mai traiesce si locuiesce în cetate. Ei dar, eu pe Andreiu Muresianu îl cautu, unde este îngropatu? La biserice'a despre tocile, fu respunsul. Me dusei acolo, luai crucisiu si curmedisíu cimiteriul, si cu ajutoriul unui școlariu, aflai mormântul, dara nu aflai si monumentul laureatului poetu.

Plinu de venerațiune cátra osemintele ce zacu sub gl'ia rece, îmi plecai genunchii la o mica ruga, rugându-me de nobilul seu sufletu, cá sè ierte posteritatea, căci înca nu i-a redicatu unu monumentu demnu de nemurirea lui.

Erá spre séra, deci parasii locasiurile mortilor, si me grabii la vale spre cetatea Brasiovului, si îmi îndreptai pasii la otelul numitu: „la nr. 1“.

La pórt'a otelului mai aruncaí odata ochii pe afisiul ce înfașisá cu litere mari numele „Ioan Popa“ si cetindu din nou cuprinsul aceluia, aflai ceva, ce la prim'a ocașione îmi cadíuse de sub vedere. Erá publicata adeca, o disertațiune umoristica. Sermanul de mîne, îmi cugetai, dar n'ai pututu ceti mai bine acelu afisiu, înainte de prândiu; vedi, tu te așteptai la nu scíu ce disertațiune sciintifica, patriotica si naționala, si în fine ai remasu în Brasiovu, cá sè asculti la nu scíu ce comedii. Inse, déca am statu pâna acuma, mai stau înca o óra, dóue, sè vediu ce-o sè fia.

Într'aceea, unu publicu elegantu începe a se stracurá de alungul curtei otelului, cátra sala cea mare. Eu me retrasei de o parte, si mi s'a îndulcitu inim'a de frumós'a limba românesca, care e audiam. Atâția domni si atâte dame, toti români, n'am mai vediutu la unu locu, câti vedeam în spaçios'a sala a otelului, pe acárei galeria me urcasem eu, din cauza cá nu aveam vestminte de serbatóre. Publicul s'a asiediatu pe la mese ceréndu mâncári si beuturi, iéra eu înghitieam pe galeria la noduri. Priveliscea acést'a, vediéndu la olalta atâta publicu românu elegantu, pe fiii si nepotii acelor români brasioveni, cari au jertfitu mai multu, póte cá toti românii transilvaneni la olalta, pe altariul culturai nóstre naționale, me satisfacea în destulu pentru remânerea mea în Brasiovu, si esíam de acolo plinu de bucuria déca nu ascultam si disertațiunea dlui Popa.

Domnia sa își ocupá locul, si publicul cu tóta híniscea cautá la dènsul. Îndata la începutul disertațiunii sale, facea schimositate din gura, cari recomen-dau pe comicul. Din Blasiu inse a facutu o caricatura, care m'a disgustatu pâna în adâncul sufletului, cât ne puténdu a așteptá finitul, m'am datu jos de pe galer'ia salei, mi-am pusu caii la trasura si am pornitu cátra casa.

Pe drumu, îmi faceam totu judecâti peste judecâti, cá cum póte unu învetiatu, cá dl Popa, sè-si aléga de obiectu al disertațiunii sale comice, clerurile nóstre? Ce scopu póte dlui persecutá cu acést'a? Ce folosu moralu, séu socialu póte duce disertațiunea sa Brasiovenilor, cari nu cunosc Blasiul si cari n'au nici o legatura cu Blasiul? De ce n'a mersu dl Popu, cá sè descrie pecatele Blasienilor la Blasiu, sè si le auda aceia, si sè se îndrepte, séu sè-l în frunte ei pentru

atacurile nedrepte ce le face lor? Ori ce folosescu laudele puse pe Blasiu, în Brasiovu?

Totu atâte întrebări, pe cari eu cu mîntea mea de sateanu nu mi le putui resolví.

Ajunsei apoi cátra díua acasa, cu firmul propusu, cá mergéndu vr'odata la orasiu, sè încungíuru acele locuri, unde se vor tîné disertațiuni umoristiche spre desfetarea publicului cultu.

Sè nu credi înse, dle redactoru, cá n'asíu fi dusu dela Brasiovu cu mine si impresiuni bune. Frumosul edificiu al școlelor române, îmi este totu înaintea ochilor. Apoi am mai audíu si unele lucruri îmbucuratóre. Am aflatu, cumca multi se ocupa seriosu, cu înfiintárea unui díuariu cuotidianu, si vor cá sè convóce o conferinția a contribuitorilor pentru fondul „Gazetei“ asiá numitu fondul Șincaianu, despre carele pâna acum rațiocinii nu s'au facutu. Se crede, cá regulându-se acelu fondu, ar poté eși „Gazeta“ mai de multe ori pe septemâna, si cu timpu în tóta díu'a.

O alta scire îmbucuratóre am audíu, cumca comitetul din Brasiovu, carele aduna contribuiri pentru înundatii transilvaneni, în considerare cá acuma au necesitate mai mare cei saraciti, de bucate pentru seméntia, malaiu pentru gura, bani cá sè-si cumpere vaci la plugu si sè-si faca gardurile si cladirile economice rupte prin povoiuri, dupa ce dispune deja despre vr'o câteva mii de florini, va tramite din sinul seu fára amânare, la locurile calamitáti esmisi, cari sè împarta ajutoriele.

Bine ar si face, căci „bis dat qui cito dat“.

DRUMESCU.

Uni Sesiunea Academiei Române.

Siedint'ia III

la 22 martie (3 aprilie,) presiedinte dl Ion Ghica, secretaru dl B. P. Hașdeu.

Dr. G. Baritiu ofere unu esemplaru din „Analele Asociațiunii transilvane“, prim'a fascióra. Se primesce cu multiamita.

Dr. Cotovu din Hêrsiova tramite manuscriptul cu continuarea traducerii din Titu Liviu; se transmite la comisiunea ad hoc.

Dr. Spasici, secretariul legațiunii sêrbe dela Constantinopolu, tramite în daru Academiei 22 opusculu în limb'a sêrba, cari se primescu cu recunoscintia.

Siedint'ia IV

la 24 martie (5 aprilie,) presidiul ordinaru.

Dr. Odobescu tramite dela Paris, din partea Academiei de inscripțiuni, în schimbu pentru publicațiunile Academiei Române 43 de volume de opuri; primindu-se cu placere, se transmite la biblioteca.

Urméza o cestiune interesanta, *cestiunea ortografica*. Se constata necesitatea d'a se alege o noua comisiune pentru revisuirea ortografiei române. Mai întâiu inse se nasce o discuțiune, déca acea comisiune trebuie sè se aléga din corpul totalu al Academiei séu numai din secțiunea literara?

În fine se admite prim'a opiniune, si se alegu dnii: Baritiu, Hașdeu, Alesandri, Quintescu si Maiorescu.

Siedint'ia V

la 26 martie (7 aprilie,) presidiul ordinaru.

Dr. Alesandri presenta în daru dóue esemplare din legend'a sa dramatica „Despot Voda“, si unu esemplaru din oper'a repausatului Rallet, „Suveniri si impresiuni de caletoria în Români'a, Bulgari'a etc.“

Dr. Alesandri totu-odata atrage atențiunea Academiei asupra importantiei operei lui Rallet, care se

si recomanda secțiunii istorice spre a referá despre ea.

Sădinti'a VI din 31 martie.

Se citește și se aprobă statul de prezență a membrilor pe 14 zile expirate.

Dl Baritiu dă seama de lucrările cele pendinte séu gata ale secțiunilor istorice.

Se pune în discuțiune raportul secțiunii istorice despre manualul manuscriptu de geografía al dlui C. Popescu si se primesc concludsiunile aceluia raportu.

Dl Stefanescu ofera din partea sa si a dlui Aurelianu unu esemplaru din „Revist'a sciintifica“ pe anul X pentru biblioteca Academiei.

Dl Baritiu dă citire raportului despre cartea repausatului dl Rallet: „Suveniri si impresiuni de caltoria“, analizând'o capitulu cu capitulu, si cautându în ea o oglinda credincioasa a grelei epoci când s'a scrisu si a frumosului caracteru al autorului.

Acésta lectura producându cea mai víua impresiune asupra Academiei, dnii *Ion Ghica* si *Alesandri*, cari avusesera ocaziune de a fi în Constantinopolu pe timpul când venise acolo cei doi mari Români, Rallet si Costache Negri, pentru a staruí în privinti'a secularisării averilor monastiresci, completéza raportul dlui Baritiu, dându amerunte asupra energiei si finetiei cu care au lucratu ambii tramisi, si insistându asupra importantiei memoriilor si actelor de corespondentia ce cauta s' fi remasu dupa Negri mai cu seama. *Dl Alesandri* adaugă, că ilustrul repausatu i-a încredintiatu dsale, cu limba de mórte, mai multe ládi cu hártia, pe cari înse, nefiindu-i pâna acum remise, nu le-a cercetatu înca, dar spera că o va puté face peste putínu si că va gasi acolo multe tesaure pentru istoria epocii.

Dl Babesiu multumescé dlui Baritiu de a fi provocatu o discuțiune atât de interesanta. Dsa constata, că si Români de peste Carpati au avutu a trece prin lupte analoge cu acele în cari cu mai multu succesu au luat o parte atât de stralucita Negri si Rallet, si că si acolo esista séu au existatu în acésta privintia memorie prețioase, unele nepublicate înca, altele perdute si ratacite. Dsa esprima dorinti'a că ameruntele date de dnii *Alesandri* si *Ion Ghica*, s' se alature în anale cá appendice la raportul dlui Baritiu.

Sădinti'a VII din 1 aprilie.

Citindu-se si aprobându-se procesul verbalu al sădintiiei precedente, dl *Quintescu* depune o declarațiune din partea dlui *Negrescu* cumca a cumperatu cu 400 lei gramatic'a cea manuscripta românesca din 1757, despre care a se vedé procesul verbalu din 29 junio 1879, si că este gata ori când a o ceda Academiei cu acelasi pretiu.

Mai nou! Academia româna tînu sădintiia publica mercuri. La ordinea dilei fu respunsul dlui P. S. Aurelianu la discursul de receptiune al dlui dr. Felix, discursul de receptiune al dlui N. Teclu si respunsul dlui V. Babesiu.

Literatura si arti.

Reuniunea româna de cântári din Sibíiu a arangiatu la 18 aprilie primul concertu de estu-anu cu urmatoriul programu : 1) Dóue piese de Weinwurm, esecutate de coru : a) „Testamentul“, b) „Remasu bunu dela Ayrshire“, melodii scotice ; 2) Dóue marsiuri caracteristice, de Schubert, cântate pe piano de dsior'a M. Bologa si dn'a M. Brote ; 3) Trei piese esecutate de coru : a) „Adese dormitându“, b) „Cimpo-

ieriu“, melodii scotice de Weinwurm, c) „O hora nationala“ arangiatu de N. Dima ; 4) „Imnul noptii“ de W. Kopriva, solo de dn'a Moga si coru ; 5) „Trio“ de Beethoven pentru violina, violoncel si fortepiano ; 6) Dóue duete : a) „Cântecul paserilor“, de Rubinstein si b) „Cântecu de tóamna“ de Mendelssohn-Bartholdy, cântate de dsior'a E. baroness'a de Popp si dn'a Moga ; în fine 7) Trei coruri din oratoriul „Paulus“ de M.-Bartholdy. — Publicul auditoru de asta-data a fost mai numerosu participându si unu însemnatu numeru de stráni. Aplause pré meritade au seceratu si cu asta ocaziune cele dóue duete frumóse cântate cu unu farmecu rapitoru.

Dl Theochar Alexi a pusu sub presa la Brasiovu o brosiura de poezii sub titlu : „Harpa si calvalu“. Pretiul unui esemplaru în octavu, 140—150 pagine, pe hártia de luesu, brosiatu, 50 cruceri, în legatura de luesu si cu o stampa represintându orasiul Brasiovu 1 fl. Bani sînt a se tramite acolo la tipografi'a Tontsch si Kellemen.

Din poeziile epice ale lui I. Heliade Radulescu a ma esitu de sub tiparu la Bucuresci : „Ierusalimul liberatu“, si se afla de vëndiare în Bucuresci la fiul autorului, pe pretiul de 1 leu.

Ce e nou?

Sciri personale. Domnul României, precum scrie Resboiul-Grande, a cumperatu lângu Praga unu din cele mai frumóse si bogate domenii. — **Dn'a Pia Bratianu**, pe lângu sum'a de 7000 lei, ce a înaintatu ministeriului de interne al României la 28 febr., din produsul balului de binefacere, a mai înaintatu înca o suma de 1897 lei si 55 bani totu din recept'a aceluia balu, spre a se împartí satenilor în lipsa. — **Recompens'a dlui C. A. Rosetti**, votata la 11 maiu 1868, si recunoscuta acuma, e însumata de atunci pâna astadi în cifra de 158,518 lei, 52 bani ; i se mai recunoscú asemene si recompens'a nationala de 1111 lei 11 bani pe luna, reversibila asupra soției sale. — **Dl Dimitrie Olanescu**, fostu șiefu de cabinetu la ministerul afacerilor straine al României, este numitu în postul de ántáiu secretariu al legatiunii române la Constantinopolu. — **Dl dr. M. Obedenaru** este numitu în postul de ántáiu secretaru al legatiunii române din Roma.

Diu'a de 8/20 aprilie, aniversari'a nascerii principelui Carol, s'a serbatu la Bucuresci si în anul acesta cu pompa. Demineti'a capital'a a fost desțeptata de tunuri, apoi la miédiadi s'a cântatu la mitropolia unu Te-Deum, la care au asistatu ministrii, represintantii puterilor straine, autoritátile civile si militare si unu numerosu publicu ; stradele capitalei fure împodobite cu standarde tricolore.

Hymen. **Dl George Mladinu** notaru în Nadasiu, la 8 l. c. si-a încredintiatu de soția pe domnișior'a Rosa Ardeleanu, fiic'a notarului din Sinte, comitatul Aradu. — **Dl Teodoru Popu**, notaru în Picleu, comitatul Bihariei, si-a încredintiatu de soția pe domnișior'a Emilia Abrudanu, fiic'a dlui parocu din Grosi, comitatul Biharia ; cunun'a se va serbá la 17 maiu.

Simeon Balint s'a înmorméntatu la 18 aprilie, în Roșia-de-munte, asistându unu publicu fórté numerosu si adunatu din tóte pãrtile. Anunciul de doliu al familiei suna asiá : Carolina Balint nascuta Golgotiu cá soția, Anna maritata Hodosiu cá fiica, dr. Iosif Hodosiu cá ginere cu fiii si fiicele Enea medicinistu, Letiția maritata dr. Oncu adv. în Aradu, Sabinu candidatu de locotenente în reg. al 50-lea, Alesandru,

Juniu Brutu, Ulpiu Nerva si Roma Victoria, nepotii dr. A. Balint medicu în Roşia, Ioan Balint preotu în S. Martinul de Câmpia, Iosif Balint preotu în Petridu, Alesandru Balint preotu în Puszta-S.-Martin, Scarlatu Balint comerciantu în Bucuresci, aducu la cunoscint'ă tuturor celorlalti consângeni, amici si cunoscuti, cumca preiubitul lor soşiu, tata, socru, mosiu si unchiu Simone Balint, preotu gr. c. în Roşia-de-munte, protopopu actualu al tractului Bistrei, cavaleru al ordinului Francisc Iosefianu si al ordinului rusescu S. Anna, fostul prefectu a Salmelor, neobositu anteluptatoru naţionalu, dupa o scurta suferinţia, în al 46 anu ale serviciului prestatu cu zelu si credinţia bisericeii, naţiunii, în 70-lea anu ale vietii sale în 16 luni curente la 7 ore deminét'ă si-a datu sufletul în mânilor Creatorelui. Roşia-de-munte în 16 aprilie 1880. Fia tîerîn'a usiôra!

Mişcări diplomatice române. Dîuarul „Indépendance roumaine“ publica urmatóarele nouţati: „O mişcare destul de însemnata are sê aiba locu în personalul nostru diplomaticu. Astfel, dupa cum am anunţiatu înca de multu, dl Calimachi-Catargi merge la Paris în calitate de trimisu extraordinaru si ministru plenipotenţiaru. Dl generalu Ioan Ghica, ministru la Petersburg, va merge la Londra. Dl Varnav Liteanu, agentu la Berlin, se duce la Roma în calitate de trimisu extraordinaru si ministru plenipotenţiaru. Dl N. Cretulescu, ministru la Roma, va fi trimisu la Berlin în aceeaşi calitate. Pentru posturile din Madrid, Bruxelles si Petersburg, sînt desemnati trei candidati; dar acesti candidati cari sînt dnii Mitilineu, Emanoil Cretulescu si generalu Slanicénu, nu se paru înca ficsati asupra postului ce dorescu a primí. Cu tóte aceste, se crede cã dl Mitilineu va merge la Bruxelles, dl Emanoil Cretulescu la Madrid si dl generalu Slanicénu la Petersburg.“

Sciri scurte. La Bucuresci dela 30 martie pâna la 5 aprilie s'au nascutu 114 copii si au muritu 138; deci mortii întrecu pe nascuti, în timpu de 6 dñle, cu 24. — **Políţia din Beregszász** escortându, la 7 l. c., pe unu individ cu numele V. Major, pe calea ferata, acela sari din cupeu, pe când trenul mergea; poliştul însedar strigã sê se oprêca trenul, acela nu se oprí si delinquentul disparu. — **La Gmunden** fiul de 13 ani al unui pazitoru dela calea ferata omorî pe amicul seu de 11 ani, care i-a furatu unu obiectu preţiosu. — **În comitatul Bihariei** comitele supremu a suspendatu pe judele administrativu din Mişca Eugen Kabós, pentru cã socotile lui s'au gasitu în desordine. — **Carrousselul din Viena**, din care se aşteptã unu venitu curatu de vr'o dóue sute de mii, a produsu numai 25,000 fl.

Necrologe. Ioan Margineanu, tineru transilvaneanu din Bistritia, medicinistu în an. I la universitatea din Viena, patimiã de unu timpu încóce de unu morbu mentalu, din care cauza devenise fórt melancolicu. În starea acést'a plecã cãtra casa. Pe la finele lunei trecute, nefericitu, ajungéndu în Téc'a, lângã Reghinul sas., înecându-se, îsi terminã ênsusi cursul vietii. — **Elia Folea**, teologu în anul al treile la Blasiu, a repausatu acolo, la 12 aprilie.

Locu deschisu. *)

Dlui Redactoru al dîuarului „Luminatoriu“ în Timişoara.

Sîm magulita în faşia acelu necunoscutu prietenu, care în nr. 5 a pretiuitei dîuaru ce redigeti a

*) Firesce, nu primimu nici respundiabilitate nici soliditate pentru cele inserate în rubric'a acést'a Red.

avutu fragedul îndemnu a-si aduce aminte de mine, în o forma atât de onorifica. Nu am cuvinte a spune adâncimea gratitudinei ce simtîescu pentru nobil'a cale, prin care îmi facu cunoscutu, cã ce am scrisu în mai multe dati — nu a trecutu neobservatu de unii barbati mai tineri, a inteliginţiei nóstre locale.

Sîm recunoscatóre acestui prietenu fãra nume; el me încurageza în multe. Si totu cu însemnarea acestei multumiri sînt îndatorata si dneii vóstre dle Redactoru, pentru cã cu tinerul stadiu a dîuarului nu ati pregetatu a primí în interesantele sale colóne, si cestiuni mai multu individuale.

Una înse gândescu cã ati greşitu dle Redactoru, si nu ve fie cu superare — e tocmai banii pentru şcol'a de fete, adunati prin Reuniunea damelor. Dta taci mortisîu, nu mângai pe bunul prietenu ce întreba, nu-i faci observarea, cã adeca acei bani sînt împrumutati în sum'a rotunda comunei bisericesci s. Ilia, unde dta esti presiedintele com. parochialu, si cã atare ai recunoscutu mai ântâiu.

Apoi vedi cu iubirea cãtra dreptate, trebuia a spune de pilda si aceea, cã banii Alumneului nu sînt dati învetiatoriului, ci comunei bisericesci s. Georgiu; si apoi nu în pomana, ci ierasi pe procente. Si apoi mai scii una, hãrti'a cea mare — obligul? Potu fi toti fãra grige -- acolo sînt subscrisi unii barbati, cari haru Domnului au doveditu din destulu, cã sînt români, si sciu înfrunta primejdia prin care o instituţiune naţionala ar suferi.

În cât pentru Alumneu, am ajunsu la capetâiu si dîcu: cine-i vinovatu se supara. Nu me dóre, nimica, dar e cam tristu, cã acésta instituţiune cladita prin zelul unor distinsi barbati, a începutu sê scapete, si ostenelele lor sê remâna mai fãra fructe — déca nu vom pacatû a luã dreptu fructe si cele audite în adun. gen. din 1878.

Alta óra dle când va mai fi o astfel de pricina, si vr'unu prietinu a mai sciri ci dupa ceva, apoi ca mai la îndemana, nu uitati a-l lumina. — Pentru aste apoi fiti asiguratú înainte de recunoscint'ă meritate, atât dela mine cât si dela celu ce-mi sta aprópe, si care totu-de-una a sciutu sê-si arete în modu cuviinciosu, aceea ce datoría unor prieteni iubitori de adeveru.

Timişoara-Fabricu 9/21 aprilie 1880.

Emilia Lungu.

Treiluniul jan.—mart. se încheia cu nr. 25. Rugãmu pe aceia ale cãror abonamente espirara atunci, sê le rennoiêca de timpuriu, cãci à conto nu putemu tramite fói'a nimenuia.

Redacţiunea acestei foi mutându-se la Oradea-mare, (Nagy-Várad,) de acuma înainte tóte corespundinţiele si toti banii de prenumeraţiune sînt a se tramite acolo. Onorabilele redacţiuni asemene sînt rogate a ne espedã acolo esemplarele de schimb.

De óra-ce în joi'a viitóre, din causa serbatorilor, fói'a nóstra nu va aparé, numerul acela se anticipa la celu de acuma, cã abonantii nostri sê nu aiba nici o scadere; deci astfel numerul presinte contîne o colã întréga.

Proprietaru, redactoru respundiétoru si editoru:

IOSIF VULCANU.

